

Duchové
rodiny
Folcroftů

Darcy Coates

DUCHOVÉ RODINY FOLCROFTŮ

THE FOLCROFT GHOSTS

Copyright © Darcy Coates 2017

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Vendula Šumanová, 2020

Cover © Sabina Chalupová, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0626-6 (pdf)

DUCHOVÉ RODINY FOLCROFTŮ

DARCY COATES

FOLIOS

KAPITOLA PRVNÍ: Dočasný domov

Kapky deště dopadaly na čelní sklo a během pár vteřin se zase odpařovaly. Když Tara a Kyle před nemocnicí v Plymouthu nastupovali do auta paní Jenningsové, byl jasný, teplý den. Ale jak se blížili do hor, počasí se zhoršovalo. Vzrostlé stromy pomalu přecházely v těžká hustá křoviska a zpevněná silnice se proměnila v klikatou prašnou cestu.

„Bude to nejspíš stejně jen na pár dní,“ prohlásila paní Jenningsová a vjela do zatáčky takovou rychlostí, až se Tara musela zapřít o dveře. „Je to jen taková malá návštěva pro zábavu.“

„Ano.“ Tara upřeně sledovala borovice míhající se za oknem. Její bratr se konverzace neúčastnil. Pozornost věnoval knize, kterou měl položenou na klíně. Nebylo to poprvé, co Tara litovala, že si v autě nedokáže číst, aniž by se jí udělalo zle.

„Určitě budou milí. Když volali, působili nadšeně.“ Paní Jenningsová bubnovala prsty na volant. Ohlédla se na Taru ve zpětném zrcátku. Její hlas byl jasný a plný

energie, ale za vši tou bezstarostností bylo znát jisté obavy.

Tara se snažila starší ženě úsměv opětovat. Uvědomovala si, že se paní Jenningsová snaží, jak může. Minulou noc je s Kylem nechala u sebe ve svém malém domě, spolu se svými vlastními dětmi, a teď věnovala téměř celý den tomu, aby je dovezla k jejich prarodičům.

Paní Jenningsová si odkašlala. „A až se vaše maminka vrátí z nemocnice, budu vám vozit jídlo, aby si s ním nemusela dělat starosti.“

Až, nebo pokud? Všichni jsou tak optimističtí. Tara však při pomyšlení na matku nedokázala pustit z hlavy, že ta je teď bleďá jako duch, do krku má zavedenou trubicu dýchacího přístroje a její tělo nereaguje na doteky lékařů.

Paní Jenningsová si olízla rty: „Vím, že byste radši zůstali u nás. Ale tu dovolenou máme zamluvenou už celé měsíce... A na stejnou dobu je naplánována fumigace domu, takže i kdybychom dovolenou zrušili...“

„Já vím. Nedělejte si starosti.“ Tara se na ni znovu pokusila usmát, ale svaly v obličeji ji neposlouchaly. „Jste na nás moc hodná.“

Paní Jenningsová přesto cítila vinu. Na tváři se jí leskly krůpěje potu. Tara nechápala proč. Jejich rodiny se přátelily, ale nebyly si zase tak blízké. Vídali se nanejvýš dvakrát do měsíce. Když se však jejich matka ocitla v nemocnici, paní Jenningsová je jako jediná přišla navštívit. Patrně spíš proto, že bydlela blízko, než že by byla laskavější než ostatní známí, ale i tak se stala jejich náhradní matkou.

A teď nás předá našim prarodičům.

S May a Peterem Folcroftovými se setkají poprvé. Matka o nich mluvila jen jednou, když se na ně Tara zeptala. Odpověděla, že žijí daleko a není s nimi v kontaktu. Taru překvapilo, že se teď uvolili vzít ji s bratrem k sobě.

Podívala se na Kyla. Na jedenáctiletého chlapce byl malý a měl přerostlé vlasy. Potřeboval by ostříhat. Upřeně se díval do knížky, ale už několik minut neotočil stránku.

„Myslím, že jsme tady.“ Paní Jenningsová mhouřila oči na dřevěnou dopisní schránku na začátku úzké příjezdové cesty k domu: „Ano, správně, číslo čtyřicet osm. Není to krása?“

Cestu lemovaly vysoké stromy. Na rozdíl od pečlivě upravovaných zahrad, na jaké byli zvyklí z pobřeží, kde palmy rostly v přesně změřených rozstupech, se stromy na tomto horském pozemku rozpínaly, kde a jak se jim zachtělo. Javory, duby, borovice a ambroně tu všude rostly zcela nahodile, některé z nich tak blízko u sebe, že se navzájem proplétaly. Mezery mezi kmeny zaplňovalo psí víno a roští. Luční květiny utvářely barevné ostrůvky.

Auto paní Jenningsové, jež do tohoto dne nebylo dál než na předměstí, drncalo po hrbolech a výmolech příjezdové cesty. Kyle zvedl oči od knížky, netečně přelétl výhled, který se mu naskýtal za okýnkem, a zvedl knihu tak, aby jej znovu zakryla. Tara mu rozuměla. Bylo pro něj jednodušší zůstat ve smyšleném světě, než se potýkat s novou realitou kolem nich.

Příjezdová cesta jakoby neměla konce. Když konečně dorazili na mýtinu před domem, paní Jenningsová

obdivně vzdychla: „To je nádhera. Určitě si tady užijete spoustu zábavy, děti. Podívejte, je tu i houpačka.“

Tara otočila hlavu a před domem spatřila dřevěné prkno zavěšené ze vzrostlého dubu. Pohupovalo se ve větru a vypadalo, jako by tu bylo už od dob, kdy v domě bydlela jejich matka. Na opačné straně od domu viděla jakousi betonovou stavbu, částečně schovanou za skupinkou stromů. Taře se zdálo, že zahlédla obrys dveří.

Dvoupatrový dům, postavený z kamene a dřeva, byl ze všech stran obklopený lesem. Za ním se zvedal kopec bránící v cestě slunečním paprskům, které by jinak v pozdním odpoledni na dům dopadaly. Nad domem se tyčila šikmá střecha zapadaná suchým listím. Tara musela natáhnout krk, aby dohlédla na dvě postavy stojící před domem, jejich tváře však zůstávaly skryté ve stínu.

Paní Jenningsová opsala oblouk po příjezdové cestě a zaparkovala před domem. „Jsme tady, děti. Pojdte si vyzvednout věci,“ pobídla je s nezvyklou nedočkavostí.

Kyle předstíral, že ji neslyšel, a tak ho Tara v momentě, kdy se paní Jenningsová nedívala, nakopla. „Pojd,“ zašeptala. „Chovej se slušně.“

Zamračil se, knihu ale zaklapl a vystoupil z auta. Paní Jenningsová otevřela kufr a vyndala jim zavazadla. Nechala je, aby se s prarodiči seznámili sami.

Jako první k nim přistoupila žena. „Ahoj, já jsem May.“

Taru její vzezření překvapilo. Když se dozvěděla, že prarodiče žijí na venkově, očekávala zarputilou dvojici starců ošlehaných větrem. May místo toho vypadala jako babička z televizní reklamy. Měla dlouhé hedvábné

šedé vlasy svázané do drdolu modrou stuhou, jež ladila s jejími kostkovanými šaty a bílou zástěrou. Ženinu tvář brázdily hluboké vrásky, které jí ale moc slušely. Když se usmála, vrásky vytvářely vějířky zdůrazňující její zářivé oči.

„Ty musíš být Tara,“ pronesla a kývla na chlapce, který se schovával za sestrou. „A ty budeš Kyle. Jsem moc ráda, že vás konečně poznávám.“

„Ahoj,“ řekla Tara a polkla. Nebyla si jistá, jak se má chovat nebo co říct, aby udělala dobrý první dojem. „Díky, že nás vezmete k sobě.“

„Ale drahoušku,“ May si dívku přitáhla do objetí. Voněla po skořici. Takový upřímný projev citů účinkoval úplně jinak než rezervovaná lítost sester v nemocnici nebo paní Jenningsové. Taře se sevřelo hrdlo. May se od ní mírně odtáhla, aby do svého objetí mohla přibrat i Kyla, a oba je hladila po zádech. „Neumím říct, jak moc mě mrzí, co se stalo. Ale moc rádi vás tu s Peterem budeme mít, jak dlouho jen bude potřeba. Pojďte dál. Upekla jsem dort. Doufám, že máte rádi jablka.“

Mayin manžel Peter podal ruku nejprve Taře a poté Kylovi. Byl vyšší a hubenější než jeho žena a dobře upravený. Na sobě měl džíny a košili. Jeho úsměv byl odměřenější a stisk ruky ne tak vřelý, ale Tara v jeho chování nepozorovala žádnou odtažitost nebo podráždění, kterých se obávala. Oba je stručně přivítal a vzal si od paní Jenningsové jejich kufry.

„Pojďte dál,“ zopakovala May a vedla je dovnitř domu. „Určitě jste unavení z cesty. Pokoje máte připravené, ale doufám, že vám ještě zůstala síla, abychom si mohli chvilku popovídat. Na tohle setkání jsem čekala tak dlouho.“

Paní Jenningsová se zastavila na prahu. Upravila si svetr. „Chcete, abych tu s vámi ještě chvíli zůstala, děti?“

May se na ni usmála: „Budeme moc rádi, když si s námi dáte čaj, ale je už docela pozdě. Když pojedete domů až za tmy, budu o vás mít strach.“

„Ach, ano.“ Paní Jenningsová vzhledla k nebi a mírně se zamračila. „Máte pravdu... Tak já už pojedu, souhlasíte, děti?“

Kyle nezvedl oči od dřevěné podlahy, a tak Tara promluvila za oba: „Ano. Děkujeme. Za všechno.“

„To je samozřejmé. Přece jsem vás nemohla nechat napospas.“ Paní Jenningsová se obrátila ke dveřím. „Moje telefonní číslo máte. Kdybyste cokoli potřebovali, zavolejte. Budu dávat pozor na váš dům. Jezdím okolo, když vozím děti do školy, takže dohlédnu, jestli je všechno v pořádku.“

„Díky.“

Paní Jenningsová se na ně naposledy se sevřenými rty usmála, zamávala a pak už spěchala zpět k autu. Tara z ní měla pocit, že je ráda, že odjíždí – splnila svou povinnost a teď se mohla vydat domů a bez pocitu viny se opět soustředit na svou vlastní rodinu.

Auto se rozjelo a Tara si až v téhle chvíli zplna uvědomila, že tenhle dům se má pro příští týdny, ne-li měsíce, stát jejich domovem.

KAPITOLA DRUHÁ: Pokoje

„Co si dáte k pití?“ May sepjala ruce a usmála se na sourozence. „Na kávu jste asi ještě moc mladí, ale můžu vám udělat horkou čokoládu, čaj, mléčný koktejl... Koupila jsem i nějaké ty vaše limonády.“

„Nejdřív se snad ubytují,“ prohlásil Peter. „Na jejich vykrmování budeš mít dost času potom, May.“

Tara vykročila ke svému kufru, ale Peter vzal oba naráz. „Já to vezmu,“ zabručel a pokynul hlavou směrem ke schodům na konci chodby.

Taru něco zatahalo za bundu. Podívala se přes rameno. Kyle, který šel za ní, se držel jejího lemu. To neudělal už roky.

Úzké schodiště pod jejich kroky skřípělo, ale Peter po něm vyběhl jako mladík. Na vrcholku schodů zabočil do chodby a zastavil se před jedněmi z dveří: „Tohle je tvůj pokoj,“ řekl Taře. „Dřív v něm bydlela tvá matka.“

Otevřela dveře skřípějící v pantech. Pokoj nebyl nijak prostorný, ale čistý a útulný. Poměrně všední

místnost rozjasňoval barevný přehoz na posteli. Okno nabízelo výhled na les za domem. Peter položil kufr vedle postele a všichni společně vyšli z pokoje ven. Dveře sousedící s Tařiným pokojem minuli a zastavili se až u těch posledních na samém konci chodby.

„Tvůj pokoj,“ prohlásil Peter a přimhouřenýma očima se přes Tařino rameno podíval na Kyla.

Chlapec mlčky přikývl, ale do pokoje ani nenahlédl. Peter postavil jeho kufr vedle postele a upřel na vnuka svoje šedivé oči: „Co se děje? Jsi snad němý?“

Tara se naježila. „Ne, jenom plachý před lidmi, které nezná.“

„Aha,“ Peter zavřel dveře. Chvíli je sledoval, pak pokrčil rameny a vydal se ke schodům. „Asi je lepší neříkat nic než riskovat, že toho člověk řekne až příliš. Tak, a teď si dáme ten dort.“

V jeho hlase neslyšela ani stín nepřátelství a trochu se uvolnila. Zatímco Peter scházel ze schodů, pošeptala za jeho zády Kylovi: „Snaž se trochu. Připadají mi celkem milí.“

Neodpověděl a dál svíral její bundu.

Tara cestou dolů přejížděla rukou po dřevěném zábradlí. Dům byl starý a jakoby se krčil pod tíhou uplynulých roků. Všechna prkna v podlaze skřípala a dřevěné rámy oken byly pokroucené. V domě bylo čisto, ale všude viděla nějaké harampádí.

Když přišli do kuchyně, May si zrovna sundávala zástěru. Na jídelním stole se skvěl bílý ubrus a uprostřed stál dort s polevou. Kolem něj May rozmístila talířky a šálky, vázu s květinami a dva balíčky zabalené v hnědém papíře a ovázané provázkem.

„Nevěděla jsem, co vám udělat k pití,“ řekla a spěchala ke stolu odtáhnout dvě židle. „A tak jsem udělala tři druhy čaje. Taky mám ovocný džus a limonádu. Nebo vám můžu připravit něco úplně jiného.“

Tara se posadila. „Já si dám jakýkoli čaj, ale Kyle možná bude chtít tu limonádu.“

„Skvělé. Řekla jsem prodavači, ať mi dá tu, co je u mladých právě nejoblíbenější. Jestli vám nebude chutnat, je to jeho vina.“

Tara se zasmála poprvé od chvíle, kdy na dveře jejich domu zaklepala policie. May kolem nich poletovala jako kolibřík, nalévala jim pití a rozdávala nakrájený dort. Peter se usadil do čela stolu a foukal do hrnku horké kávy.

„Máme velkou radost, že jste tady.“ May se konečně usadila naproti sourozencům. Dlouhými prsty opisovala na ubruse neviditelné obrazce. „Navzdory okolnostem vaší návštěvy.“

„Škoda, že jsme vás nemohli navštívit dřív,“ odpověděla Tara. Dort už ochutnala a teď si dávala do pusy další sousto. „Máte moc hezký dům.“

May se celá rozzářila. „Děkujeme. Postavili ho Peterovi rodiče už před... no, zhruba osmdesáti lety. Zatím ještě stojí.“

„Nedaleko odtud je jezero,“ dodal Peter. „Vezmu vás někdy na ryby.“

Kyle zvedl oči od svého talíře. Svou matku Chris prosil celé roky, aby ho vzala na ryby, ale ta pokaždé tvrdila, že je to příliš drahé nebo příliš daleko.

„Nemůžu uvěřit, jak rychle ten čas letí,“ kmitala May očima z jednoho na druhého. „Tobě bylo před pár měsíci patnáct, mám pravdu, Taro? A tobě je kolik,

Kyle? Skoro dvanáct, jestli dobře počítám. Měli jsme vás zajat navštívit už dávno. Měli jste nás znát, jako jiná vnoučata znají své babičky a dědečky. Ale vaše matka...“ Naklonila se nad stůl a do úsměvu se jí vkradla jistá nervozita. Vzala ze stolu zabalené balíčky. „Teď je z nás ale rodina. Tyhle dárky jsou pro vás.“

Tara odložila lžičku a vzala si svůj balíček, rovným dílem překvapená a dojatá. Sundala provázek a rozbalovala papír.

„Doufám, že se vám budou líbit,“ řekla May.

„Ano! Díky!“ Uvnitř krabičky byl malý polaroidový fotoaparát. Tara si ho s úsměvem prohlížela: „Je vážně skvělý.“

Podívala se na bratra, který v rukou držel nějaký fantasy román. May zjevně správně odhadla, pro co má slabost. Četl si popisek na přebalu knihy a jen zářil. „Díky.“ Bylo to vlastně poprvé za celý den, co promluvil.

May se kousala do rtu, aby skryla úsměv, a podívala se na Petera. Ten se na ni lehce usmál a řekl: „To pro vás vybrala May.“

„Mám radost. Bylo těžké odhadnout, co by se vám mohlo líbit,“ řekla, vstala a vzala jim talířky. „Určitě už máte hlad. Začnu připravovat večeři. Zabydlete se a prohlídněte si dům. Zavolám vás dolů, až bude jídlo hotové.“

Kyle se šoural za sestrou a oba se vydali po schodech nahoru. Na prsou si držel dvě knihy – román, který si četl v autě, a dárek od May. Tara jej doprovodila do jeho pokoje na konci chodby a vyhlédla na trávník pod oknem. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Jo.“ Odložil si knížky na noční stolek, zarovnal jim hřbety s jeho okrajem a posadil se na postel. „Máš

pravdu. Vypadají mile. Ale stejně bych radši zůstal doma.“

Odvrátila se od okna. Zdaleka ne poprvé se zamýšlela nad tím, jak by všechno bylo jiné, kdyby jedné ze sester v nemocnici nedošlo, že žijí bez otce, a kdyby tam za nimi nepřišla paní Jenningsová. Tara netušila, jak se vlastně postupuje v situaci, kdy se nezletilé děti ocitnou bez opatrovníka. Kyle tvrdil, že by je šoupli do dětského domova, ale Tara si nebyla jistá, jestli to doopravdy ví nebo se zase jen něco dočetl v jedné ze svých knížek.

„Bezva dárky,“ pokynul hlavou ke své knize. „Tuhle jsem ještě nečetl. A ty můžeš fotit na ten svůj příšerný blog do dramáčku.“

Obrátila oči v sloup. „S dramáčkem nemá nic společného. Je to blog, na kterém se odehrávají společenská dramata. To je pořááádný rozdíl.“

„Je to jen nafukování problémů,“ napodoboval slova i hlas jejich matky. „A omlouvání nejruznějšího asociálního chování.“

Zasmála se, ale ticho, které následovalo, bylo beznadějně prázdné.

„Bude máma v pořádku?“ zeptal se Kyle.

Bylo to poprvé od příjezdu do nemocnice, co měli příležitost mluvit spolu o samotě. Tara váhala, jak na otázku odpovědět. Znovu vyhlédla z okna: „Doktoři říkají, že ano.“

„Ale i když se probere z kómatu, může mít poškozený mozek, ztrátu paměti, fyzické následky...“

„Dost.“ Tařin hlas zněl přísněji, než chtěla. Kyle potřeboval ujištění od posledního zbývajícího člověka, kterému věřil, a Tara by si přála, aby mu takové ujištění

mohla dát. Lékařským zprávám ale pořádně nerozuměla a doktoři na její otázky odpovídali jen obecně, vyhýbavě. Knihomol Kyle měl o mámině stavu pravděpodobně lepší představu než Tara.

„Všechno bude v pořádku,“ řekla nakonec. Nic lepšího mu teď nemohla nabídnout, i když si uvědomovala, že to ani jednomu z nich zdaleka nestačí. „Vzpomeň si, co říkala paní Jenningsová. Strachováním mámě nepomůžeme. Prostě se o sebe pár dní musíme postarat, než si odpočine.“

Vstal, otevřel svůj kufr a začal s robotickou přesností všet své čtyři stejné košile do skříně. Tara pochopila, že jej vyděsila a bratr se stáhl zpět do své ulity.

„Myslím to vážně. Budeme v pořádku.“

„Měla by sis vybalit. Už je docela pozdě.“

Tara vzdychla. „Dobře. Víš, kde mě najdeš.“ Na odchodu mu prohrábla vlasy a vyšla zpět do chodby.

I když teď dům obývali čtyři lidé, působil podivně prázdně. Spočítala dveře, které vedly z chodby. V domě by klidně mohlo bydlet deset lidí. V porovnání s jejich bytem působil dům Folcroftových jako úplný zámek. Ale zdejší vzduch byl těžký, a třebaže nahoru tu a tam doléhaly zvuky z kuchyně, na patře panovalo hluboké ticho. Tara rychlými kroky a se zadržným dechem přešla ke svému pokoji, vydechla až za jeho prahem. Zavřela dveře a zůstala sama v prostoru, který měl nyní patřit jen jí.

Její kufr ležel na boku. Zamračila se, svůj nový fotoaparát odložila na noční stolek a kufr zvedla. Byla si jistá, že viděla Petera, jak ho postavil.

Postavila ho stejně jako předtím Peter, naklonila hlavu na stranu a pozorovala, jestli kufr nespadne.

Nespadl. Strčila do něj nohou – nejprve z jedné strany, potom z druhé. Ani se nezakymácel.

Žoláštní, pomyslela si a podívala se na zavřené dveře. Byl tady někdo, zatímco jsem mluvila s Kylem? Nikoho jsem neslyšela, ale nedávala jsem zas takový pozor...

Přeběhl jí mráz po zádech. Zvedla kufr ze země, položila ho na postel a otevřela, aby si mohla vybalit. Měla pestřejší šatník než bratr, ale stejně si s sebou vzala jen základní kousky a všechno její oblečení beztak trapně zaostávalo za nejnovější módou. Před matčinou nehodou dostávala kapesné a chodila na brigádu v bistru, ale vydělané peníze si šetřila na nový počítač. Kyle si dělal legraci z jejího blogu, ale jí to nevadilo. Díky blogu si vytvořila rozsáhlou síť přátel. Na internetu nikoho nezajímalo, jestli dokáže veřejně vystupovat, do jaké party spolužáků zapadá nebo jestli jí džíny končí dva centimetry nad kotníky. Byla pyšná, že někam patří, i když to byla komunita lidí, kteří měli potíže zapadnout kamkoli jinam.

Tara si rychle vybalila a zastrčila kufr pod postel. Lehla si na přehoz a dívala se do stropu. Peter říkal, že pokoj kdysi patřil její matce. *Kolikrát asi na stropě pozorovala ty stejné obrazce?* Najednou ji napadlo, že se na ten strop bude dívat celé následující tři roky, než bude dost stará na to, aby se mohla odstěhovat. Stáhlo se jí hrdlo. Skulila se z postele, vyšla ven do chodby a vydala se ke schodům. Společnost – třeba i zvláštní – byla lepší než samota.

KAPITOLA TŘETÍ: Hry

May s Peterem umývali nádobí a šeptem si něco povídali. To, jak rychle zmlkli, když vstoupila do místnosti, v Taře vzbudilo dojem, že se bavili o ní.

Tara přešlápla z jedné nohy na druhou a poškrábala se na předloktí. „Můžu s něčím pomoci?“

„Jsi moc milá.“ May si utřela ruce do utěrky a přehodila si ji přes rameno. „Zrovna doděláváme večeri. Prostřela bys stůl? Příbory jsou v tomhle šuplíku.“

Tara otevřela šuplík a vyndala vidličky a nože. „Omlouvám se, je to asi zvláštní otázka, ale byl někdo z vás před chvílí v mém pokoji?“

May právě cedila zeleninu. Naklonila hlavu na stranu. „Ne, zlatíčko. Proč se ptáš?“

„Já jenom, že se mi překlopil kufr. Snažím se přijít na to, jak se to stalo.“

„Ach ano, promiň, to jsem byla já.“ May se zasmála a položila prázdné pánve do dřezu. „Byla jsem zkontrolovat, jestli je zavřené okno. Musela jsem ho porazit. Moc se omlouvám.“